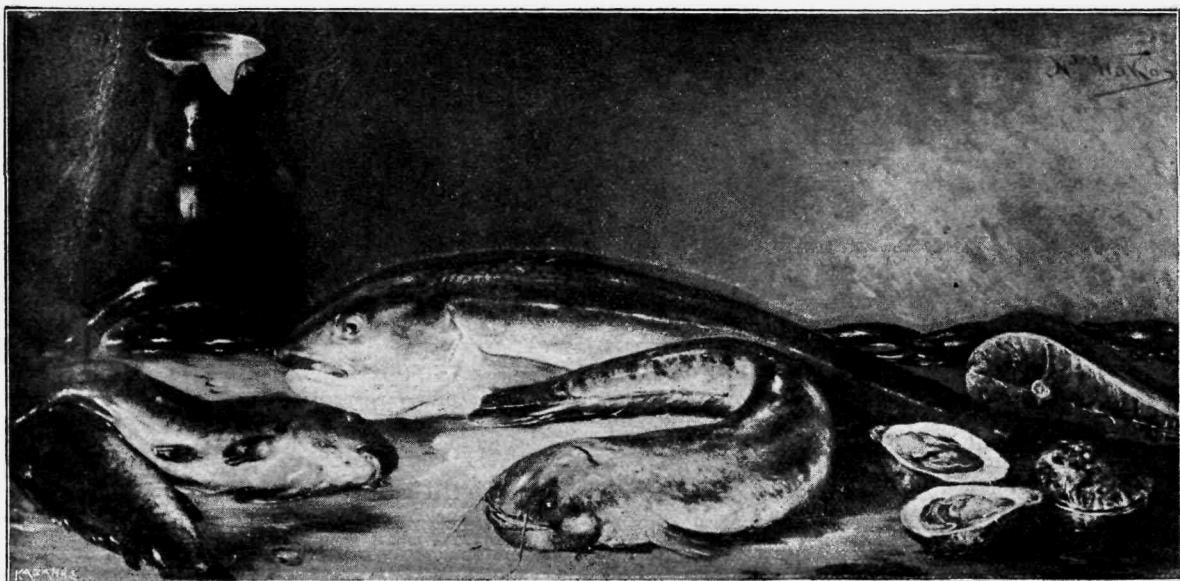

† Ν. ΒΟΚΟΥ

Ἰχθεὺς.

του. — Θρέψατέ τον διὰ βερνκόκκον, φρακο-
σταφύλων, — πορφυρῶν σταφυλῶν, χλωρῶν σύ-
κων καὶ μώρων. — Ὑπεξαιρέσατε ἀπὸ τὰς ἀγρίας
μελίσσας τὰς μελικηρίδας των, — καὶ ἐκ τοῦ
κηροῦ πλάσσατε λαμπάδας νὰ τὸν φωτίζετε
τὴν νύκτα — ἀνάψατέ τας εἰς τοὺς πυρίνους
ὀφθαλμοὺς τῆς πυγολαμπίδος, — διὰ νὰ ὀδη-
γῇτε τὴν ἀγάπην μου εἰς τὴν κλίνην καὶ τὴν
ἀφνυπνίζετε — ἀνασπάσατε τὰς ζωγραφητὰς
πτέρυγας τῶν χρυσαλλίδων, — διὰ τοῦ ριπιδίου δ'
αὐτοῦ προφυλάσσετε τοὺς κοιμωμένους ὀφθαλ-
μοὺς του ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης. — Ἐμ-
πρός, προπέμψατέ τον, ὀδηγήσατέ τον εἰς τὴν
κουτίδα μου. — Νομίζω ὅτι ἡ σελήνη παρατηρεῖ
δι' ὀφθῶν ὀφθαλμῶν, διὰ δ' ἡ σελήνη κλαίῃ,
ἕκαστον ἀνθρώπιον κλαίει ἀπολεσθεῖσάν τινα
παρθενίαν. — Κρατήσατε τὴν γλῶσσαν τῆς ἀγά-
πης μου καὶ φέρετέ την ἐν σιγῇ.

Τῆς ἀξίζει, διότι ἡ ἀγάπη τῆς ὀγκάζεται φρι-
κωδῶς, εἰς ὅλας δὲ τὰς προσφορὰς τῆς Τιτα-
νίας ἀπαντᾷ ζητοῦσα χόρτα. Τί θλιβερώτερον
καὶ γλυκύτερον τῆς εἰρωνίας αὐτῆς τοῦ Σαικ-
σπεῖρου; Τί χλευασμὸς κατὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τί
περιπάθεια ὑπὲρ τοῦ ἔρωτος! Τὸ αἶσθημα εἶναι
θεῖον, τὸ ἀντικείμενον ἀνάξιον. Ἡ καρδία εἶ-
ναι ἐνθους, οἱ ὀφθαλμοὶ τυφλοὶ. Εἶναι κατὰ-
χρυσος χρυσαλλίς διαρριπταζομένη εἰς τὸν βόρ-
βορον, ὃ δὲ Σαικσπεῖρος, ἀπεικονίζων τὰς δυσ-
στυχίας τῆς, τῆς διαφυλάσσει ὅλην τὴν καλλο-
νὴν τῆς :

Ἐλθὲ κάθισε ἐπὶ τῆς ἀνθρώτης αὐτῆς κλίνης —
ἐνῶ θὰ θωπεύω τὰς θελκυκὰς παρειάς σου, —
θὰ προσκολῶ μυρίντοια ρόδα ἐπὶ τῶν στυλινῶν
τριχῶν τῆς κεφαλῆς σου, — καὶ θὰ φιλῶ τὰ
ὠρεῖα καὶ μεγάλα ὄτια σου, προσφιλὴς χαρὰ μου!

— Κοιμοῦ καὶ θὰ σὲ βανκαλίζω εἰς τὰ στήθη
μου! Οὕτω τὸ εὐῶδες αἰγόκλημα — συσφίγγεται
ἐρωτικῶς περὶ τὰ δένδρα. Οὕτως ὁ κισσός, ὡς
μνηστήρ, — θέτει τὸν δακτύλιόν του εἰς τοὺς ἐκ
φλοιοῦ δακτύλους τῶν πελεῶν. — ὦ! πόσον
σ' ἀγαπῶ! ὦ! εἶμαι τρελλὴ δι' ἐσέ!

Τὴν προΐαν, ὅταν, «ἡ θύρα τῆς ἀνατολῆς,
κατέρυθρος ἐκ φλογῶν, ἀνοίγεται ἐπὶ τῆς θα-
λάσσης δι' ὠραίων εὐεργετικῶν ἀκτίνων καὶ
μεταβάλλει εἰς χρυσὰς ὀθόνας τὰ ὑπερπράσινα
κύματά της,» ἡ μαγεῖα παύει, ἡ Τιτανία ἀ-
φνυπνίζεται ἐπὶ τῆς ἐξ ἀγρίου θύμου καὶ ἴων
κλίνης τῆς. Διώκει τό τέρας, αἱ νυκτεριναὶ
ἀναμνήσεις τῆς ἀπόλλυνται ἐν ἀορίστῳ ἡμί-
φωτι, «ὡς ἀπομεμικρυσμένα ὄρη ἀφανιζόμενα
ἐν νεφέλαις.» Καὶ σπεύδουσιν αἱ νύμφαι νὰ εὐ-
ρωσιν εἰς τὴν νέαν ὁρόσον ρουβίνια διὰ ν' ἀπο-
θέσωσιν ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν ρόδων καὶ «μαρ-
γαρίτας διὰ νὰ τοὺς ἀναρτήσωσιν εἰς τὰ ὄτια
τῶν ἀνθρώων.» Τοιαύτη εἶναι ἡ φαντασία τοῦ
Σαικσπεῖρου, ἔλαφρά ὑφ' ὑψὲς τολμηρῶν ἐπινοιῶν,
διαπύρων παθῶν, μελαγχολικῶν χλευασμῶν, ἐ-
ξαισίας ποιήσεως, οἷαν αἱ σελφίδες τῆς Τιτα-
νίας τὴν ἐπλάσσαν. Οὐδὲν ὁμοιάζει πλειότερον
τὴν διάνοιαν τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ τὰ εὐκίνητα αὐ-
τὰ πνεύματα, αὐτὰ τέκνα τοῦ ἀέρος καὶ τῆς φλο-
γῆς, ὧν στιγμιαίως ἡ πτῆσις των διακυκλοῖ
τὴν γῆν, ἅτινα ὀλισθαίνουσιν ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ
τῶν κυμάτων καὶ ἵπτανται μετὰ τῶν μορίων
τῶν ἀνέμων.

Ὁ Σαικσπεῖρος ψάβει τ' ἀντικείμενα διὰ
πτέρυγος ταχυτάτης, δι' ἀναπάλσεων ἀποτομο-
τάτων, διὰ θίξεως λεπτοτάτης.

(Μετάφρασις Ἀλεξ. Π. Δουζίνα).